

Index Titulorum Tomi Primi.

Digressio brevis, in qua duodecim divini scientia dotes, seu prerogative breviter recensentur. Ibid. 128
Disp. II. De scientia possibilium. 128
Art. I. Utrum Deus cognoscit creaturas possibiles in sua essentia tanquam in causa? Ibid.
§. I. Præmittitur que apud omnes sunt certa, & conclusio affirmativa statuitur, & ex Sanctis Patribus fundatur. Ibid.
§. II. Eadem veritas ratione suadetur. 129
§. III. Convellitur præcipuum fundamentum Vasquezii. 131
§. IV. Solvuntur objectiones. Ibid.
Art. II. An in Deo, præter modum cognoscendi creaturas possibiles in essentia sua tanquam in causa, detur alius, quo illas in seipso immediate cognoscit, seu independentes ab essentia divina, prius visa & cognita? 132
§. I. Conclusio negativa statuitur, & probatur ex SS. Patribus. Ibid.
§. II. Eadem veritas ratione suadetur. 133
§. III. Solvuntur objectiones. 134
Art. III. An & quomodo Deus non curat, mala singularia, & infinita cognoscit? 135
Disp. III. De causalitate Divina scientia respectu creaturarum. 136
Art. I. An scientia in Deo sit causa rerum, non solum directiva, sed etiam effectiva? Ibid.
§. I. Præmittitur que apud omnes sunt certa. Ibid.
§. II. Hæc sententia ut verior & probabilior eligatur. Ibid.
§. III. Solvuntur objectiones. 138
Art. II. An scientia que in Deo est causa effectiva rerum, sit ex qua dicitur simpliciter intelligentia, vel qua dicitur appellatur? Ibid.
§. I. Præmittenda ad resolutionem quaestiones. Ibid.
§. II. Quatuor conclusionibus difficultas proposita resolvitur. Ibidem.
§. III. Solvuntur argumenta ex auctoritate Divi Thomae perita. 141
§. IV. Diluuntur alia argumenta adversa sententia. 142
Art. III. An idem res sint factus, quia sciuntur a Deo, vel ita ab illo sciuntur, quia facta sunt? 143
§. I. Vera sententia statuitur. 143
§. II. Exponitur aliqua testimonia SS. Patrum, qua videntur adversari nostræ sententia. 144
§. III. Solvuntur alia argumenta ex ratione perita. Ibid.
Art. IV. An sit admittenda in Deo potentia aliqua executiva, virtualiter ab ejus intellectu & voluntate distincta? 145
§. I. Suarez sententia rejicitur. Ibid.
§. II. Opinio Vasquezii refertur, & D. Thomæ ac Discipulorum ejus sententia stabilitur. 146
§. III. Solvuntur objectiones. Ibid.
Disp. IV. De scientia futurorum contingentium? 147
Art. I. Quid & quomplex sit futurum contingens? Ibid.
§. I. Resolvitur prima pars quaesiti, & declaratur in quo essentialiter consistat futurivum. Ibid.
§. II. Corollaria præcedentis doctrinae. Ibid.
§. III. Solvitur obiectio Suarez. 148
§. IV. Explicatur alia duo, qua restant examinanda, quid scilicet sit contingens, & quomplex sit futurum? Ibidem.
Art. II. An sit in Deo certa & infallibilis futurorum contingentium scientia? 149
Art. III. An Deus certo cognoscit futura contingentia ante decretum, & prædestinationem sui voluntatis? 150
§. I. Quibusdam præmissis referuntur sententia. Ibid.
§. II. Demonstratur nihil esse determinate futurum ante decretum, & prædestinationem divinae voluntatis. 151
§. III. Rejicitur sententia Agidii Rothani. 153
§. IV. Præcipuum adversa sententia fundamentum convellitur. Ibid.
§. V. Impugnatur sententia Molinae. 154
§. VI. Solvuntur argumenta Molinae. 155
§. VII. Theophilus Raynaudus sententia exploditur. Ibid.
§. VIII. Rejicitur modus dicendi Suarez. 156
§. IX. Diluuntur argumenta Suarez. 157
Art. IV. An Deus certo præsciat futura contingentia, & libera in eorum veritate effectiva? Ibid.
§. I. Proponitur status quaestiones, & pars affirmativa eligitur. Ibid.
§. II. Vera sententia stabilitur, & auctoritate Aristotelis, & D. Thomæ firmatur. Ibid.
§. III. Conclusio ratione suadetur. 159
§. IV. Demonstratur ex Adversariorum sententia, tolli libertatem & contingentiam rerum. 160
§. V. Duo Corollaria præcedentis doctrinae. Ibid.
§. VI. Respondetur argumentis adversa sententia. Ibid.
Art. V. Vera sententia stabilitur, & medium in quo Deus futura contingentia cognoscit, explicatur. 162
§. I. Præscitum futurorum fundari in decreto, seu prædestinatione voluntatis divinae, Sanctorum Patrum testimonia fundantur. Ibid.

§. II. Eadem præscitum fundata in decreto, auctoritate D. Thomæ solvitur. 163
§. III. Rationes Theologicae expendantur. 164
§. IV. Corollarium præcedentis doctrinae. 165
§. V. Solvitur argumentum ex auctoritate D. Thomæ desumptum. Ibid.
§. VI. Solvuntur alia objectiones. 166
§. VII. Diluuntur alia argumentum ex lesione libertatis. 167
Art. VI. In quo modo Deus peccata futura cognoscit? 168
§. I. Præmittenda ad resolutionem difficultatis. Ibid.
§. II. Resolutio difficultatis proposita. Ibid.
§. III. Solutio objectionum. 169
Art. VII. An futura contingentia absoluta, sine præsentia scientia Dei aeterna, obiectiva tantum, aut etiam realiter? 172
§. I. Quibusdam præmissis, referuntur sententia, & vera eligitur. Ibid.
§. II. Referuntur testimonia SS. Patrum. Ibid.
§. III. Mens D. Thomæ aperitur. 173
§. IV. Ratio fundamentalis explicatur. Ibid.
§. V. Solvuntur argumenta ex auctoritate. 175
§. VI. Solvuntur alia objectiones ex ratione perita. 176
§. VII. Alia obiectio Adversariorum diluitur. 177
§. VIII. Solvuntur argumenta ex absurdis & inconvenientibus. Ibid.
§. IX. Solvitur aliud argumentum ex alio absurdo peritum. 178
Art. VIII. An præsentia realis & physica futurorum contingentiam te æternitate, conducat ad perfectionem scientia quam Deus habet de illis, & requiritur ad hoc ut illa sit immutabilis, & immutata? Ibid.
§. I. Statuitur prima conclusio, & ostenditur præsentiam realem & physicam futurorum contingentiam in æternitate necessariam esse, ut Deus habeat invariabilem de illis scientiam. Ibid.
§. II. Statuitur secunda conclusio, & ostenditur realem & physicam, futurorum contingentium in æternitate præsentiam, necessario requiri, ut Deus de illis habeat notitiam intuitivam. 179
§. III. Solvuntur objectiones. Ibid.
Art. IX. An præsentia futurorum contingentium in æternitate, necessario requiritur, ut Deus habeat certam & infallibilem de illis scientiam, & subindeque sit in decreto tantum illa præscit, certa & infallibiliter ea non cognoscet? 180
§. I. Quibusdam præmissis, vera sententia triplici conclusione declaratur. Ibid.
§. II. Solvuntur objectiones. 181
Disp. V. De scientia conditionerum. Ibid.
Art. I. An Deus habeat certam, vel solum conjecturalem, futurorum conditionerum notitiam? 182
§. I. Statuitur esse in Deo certam futurorum conditionerum notitiam. Ibid.
§. II. Præcipua objectiones solvuntur. Ibid.
Art. II. Utrum in Deo admittenda sint decreta absoluta ex parte subjecti, & conditionata ex parte obiecti, in quibus præsentia futurorum conditionerum fundatur? 184
§. I. Quibusdam præmissis conclusio affirmativa statuitur. Ibidem.
§. II. Ex Scriptura probatur dari in voluntate divina decreta ex parte obiecti conditionata. Ibid.
§. III. Eadem decreta, juxta Doctrinam Divi Augustini, & Sancti Thomæ, in Deo esse admittenda, ostenduntur. 185
§. IV. Eadem veritas ratione suadetur. Ibid.
§. V. Præcipuum Adversariorum fundamentum convellitur. 186
§. VI. Alia objectiones solvuntur. 187
§. VII. Aliud Adversariorum argumentum diluitur. Ibidem.
§. VIII. Solvitur argumentum ejusdem Recensoris. Ibid.
Disp. VI. De scientia media. 188
Art. I. Quid sit scientia media, & in quo differat a scientia conditionerum, quam Thomæ in Deo agnoscitur? Ibid.
Art. II. Utrum scientia media sit nova, & a Recensoribus inventa, vel antiqua, & olim a Pelagianis, & Semipelagianis asserta? 189
Art. III. Quæ fuerint Pelagianorum & Semipelagianorum motiva præcipua ad singendum in Deo saltem præscitum, ac excludendum decretum de se efficax & humanas præconvenientes voluntates? 190
Art. IV. An scientia media doctrina S. Augustini & Divi Thomæ repugnet? 191
§. I. Demonstratur scientiam mediam, fuisse ab Augustino reprobam, non solum quantum ad abusum, sed etiam quantum ad substantiam. Ibid.
§. II.

Index Titulorum Tomi Primi.

§. II. Præcluditur aditus evasionsibus Adversariorum. 192
§. III. Quid de D. Thomæ? 194
Art. V. Variis argumentis, ex principis supra statuta desumptis, expungitur scientia media. 195
§. I. Argumentum primum a cognitione creaturarum in essentia divina ut in causa. Ibid.
§. II. Secundum argumentum, a perfectione divina scientie. 196
§. III. Tertium argumentum ex defectu medi in quo scientia media suum obiectum cognoscit. Ibid.
§. IV. Quartum argumentum a definitione scientia media. 197
§. V. Præcluditur aditus solite evasionsibus Adversariorum. Ibidem.
§. VI. Quintum argumentum ex impossibilitate scientia media. 198
§. VII. Sextum argumentum, ex inutilitate scientia media ad dirigendum Deum in suis decretis absolute. Ibid.
§. VIII. Septimum argumentum ex inutilitate scientia media ad conciliandum humanam libertatem cum prædestinatione & gratia efficaci. 200
§. IX. Alia argumentis consutur scientia media. 201
Art. VI. Absurditas & inconvenientibus exploditur scientia media. 203
§. I. Scientia media favere videtur ac viam sternere errori illi Semipelagianorum, quo asserunt dare in nobis initia quædam liberi & bene voluntatis qua non erant a gratia, sed a natura. Ibid.
§. II. Scientia media etiam favere videtur ac sternere viam alteri errori, qui Semipelagianis asserunt, prædestinationem ad gratiam fieri ex prævisione meritorum. 204
§. III. Scientia media tollit a Deo rationem primi causæ. Ibid.
§. IV. Scientia media tollit a Deo rationem primi liberi. Ibidem.
§. V. Scientia media tollit a Deo supremum dominium in nostras voluntates. 205
§. VI. Scientia media derogat divina omnipotentia, ac enervat efficaciam gratia. Ibid.
§. VII. Scientia media attribuit Deo modum concurrenti cum causis liberis, eorum, & ignorantem, vagum, & indeterminatum. 206
§. VIII. Scientia media affingit Deo modum cognoscendi actus liberos nostra voluntate, conditionate futuros, confusum, & indeterminatum. Ibid.
§. IX. Scientia media apparetur solum favere libertati, re ipsa tamen illam tollit, & in suo primo principio præscit & extinguit. 207
§. X. Scientia media facit Deum auctorem peccati, & decenteri sanam sanctissime divine, hominumque salutis infirmi videtur. 208
Art. VII. Convelluntur fundamenta scientia media. 209
§. I. Solvitur præcipua obiectio, petita ex verbis Christi Matthæi tit. V. tibi Corozain, &c. seu ex comparatione Samaritanorum cum Tyrus. Ibid.
§. II. Solvuntur argumenta ex auctoritate Sanctiorum Patrum. 211
§. III. Occurritur argumentis ejusdem Recensoris. 212
§. IV. Aliud argumentum diluitur. 213
§. V. Aliud argumentum diluitur. 214
§. VI. Solvitur alia difficultas. 215
§. VII. Alia obiectio solvitur. 215
§. VIII. Solvitur argumentum de admirabilitate scientia Dei. Ibid.
Disp. VII. De ideis Divinis. 216
Art. I. An & quid sit idea in mente divina existens? Ibid.
§. I. Quibusdam præmissis, referuntur sententia. Ibid.
§. II. Triplici conclusione difficultas resolvitur. 217
§. III. Solvuntur objectiones. 219
Art. II. An & quomodo in mente divina pluralitas idearum ponenda sit? Ibid.
§. I. Utraque difficultas resolvitur. 220
§. II. Solvuntur objectiones. 221
Art. III. Quorum rerum Deus habeat propriam ideam? 222
Tract. IV. De voluntate Dei, ejusque Providentia. 223
Disp. I. De existentia & qualitate voluntatis Dei. 224
Art. I. An in Deo sit voluntas, eaque se habeat per modum potentia? Ibid.
§. I. Utraque difficultas resolvitur. Ibid.
§. II. Solvuntur quædam objectiones. 225
Art. II. An voluntas sine volente divina, sit de constitutione metaphysica divina natura? 226
§. I. Quibusdam præmissis difficultas resolvitur. Ibid.
§. II. Solvuntur objectiones. 227
Disp. II. De obiecto voluntatis Dei. 228
Art. I. Quodam sit obiectum formale motuum & terminativum divina voluntatis? Ibid.

§. I. Quibusdam præmissis referuntur sententia. Ibid.
§. II. Vera sententia duplici conclusione statuitur. 229
§. III. Solvuntur objectiones. 230
§. IV. Alia argumenta solvuntur. 230
Art. II. An Deus diligat se necessaria, non solum quoad specificationem, sed etiam quoad exercitium? 231
§. I. Duplici conclusione utraque difficultas resolvitur. Ibidem.
§. II. Solvuntur objectiones. 232
Art. III. An Deus diligat necessario creaturas existentes & futuras? Ibid.
§. I. Quibusdam præmissis difficultas resolvitur. Ibid.
§. II. Solvuntur objectiones. Ibid.
Art. IV. An Deus amet creaturas possibiles? 233
§. I. Præmittenda. Ibid.
§. II. Resolutio difficultatis. Ibid.
§. III. Solutio argumentorum. 234
Disp. III. De libertate voluntatis Dei. 235
Art. I. Demonstratur in Deo esse perfectissimam libertatem. Ibidem.
Art. II. Per quid constituitur liberum Dei decretum? seu superaddat alius liber Dei, ad perfectionem ejus necessarias? 236
§. I. Aperitur difficultas, & referuntur sententia. Ibid.
§. II. Rejicitur unus extreme sententia. 237
§. III. Alia sententia media consutur. Ibid.
§. IV. Ad respectum rationis consuetudines impugnantur. 239
§. V. Vera sententia statuitur, & explicatur. Ibid.
§. VI. Solvitur ratio dubitandi proposita. 240
§. VII. Cetera argumenta solvuntur. 241
Art. III. Alius modus probabilis explicandi altum liberum Dei. 242
§. I. Explicatur sententia, & asseruntur rationes dubitandi. Ibid.
§. II. Explicata sententia, probatur & defenditur. 244
§. III. Solvuntur objectiones. 244
Art. IV. An ex eo quod Deus aliquid in tempore velle inciperet, vel a libera voluntate desisteret, physica mutatio inferretur in illo? Ibid.
Disp. IV. De voluntate Dei antecedente & consequente. 245
Art. I. Quid sit voluntas antecedens & consequens, beneplaciti & signi? Ibid.
§. I. Prima pars quaesiti resolvitur. Ibid.
§. II. Corollaria præcedentis doctrinae. 246
§. III. Explicatur quid sit voluntas beneplaciti & signi. 247
Art. II. An sit in Deo voluntas generalis, & antecedens saluti vniuersi homines, post Adæ lapsum, subindeque Christus pro omnibus hominibus mortuus sit? Ibid.
§. I. Conclusio affirmativa statuitur, & testimonia Scripturæ, & SS. Patrum roboratur. Ibid.
§. II. Eadem veritas ex generali Christi redemptione manifestatur. 248
§. III. Sanctiorum Patrum testimonia expendantur. 248
§. IV. Absurditas & inconvenientibus Janseii sententia refertur. 249
§. V. Convelluntur præcipua fundamenta Janseii. 250
§. VI. Diluuntur alia argumenta Janseii. 251
Art. III. An voluntas antecedens salvandi omnes homines, sit in Deo formaliter & proprie, vel solum eminenter & metaphorice? Ibid.
§. I. Conclusio affirmativa statuitur. 252
§. II. Solvuntur objectiones. 252
Art. IV. An voluntas antecedens salvandi omnes homines sit conditionata, & expectans consentium & determinationem voluntatis humanae? 254
§. I. Conclusio negativa statuitur, & variis auctoritatibus & rationibus fundatur. Ibid.
§. II. Præcipuum Adversariorum fundamentum convellitur. 255
Art. V. An per voluntatem antecedentem prepararetur homini, in statu natura lapsa, melius seu auxilium ad salutem sufficientem? 256
§. I. Proponitur status quaestiones, & pars affirmativa eligitur. Ibid.
§. II. Cujusdam recensoris argumenta solvuntur. 258
§. III. Quæ alter recensor obicit contra auxilium sufficientem quale a Thomæ admittitur, breviter proponuntur ac diluuntur. 259
Disp. V. De efficacia voluntatis Dei. 261
Art. I. An circa nostras actus liberos, Deus habeat decretum de se efficax, vel pure indifferens, ac expectans determinationem a libero arbitrio? 262
Disp. V. De efficacia voluntatis Dei. 261
Art. I. An circa nostras actus liberos, Deus habeat decretum de se efficax, vel pure indifferens, ac expectans determinationem a libero arbitrio? 262
§. I. Quibusdam præmissis, referuntur sententia, & vera eligitur. Ibid.
§. II. Efficacia divinum decretorum, variis Scripturæ testimoniis demonstratur. 262
§. III. Ex principis doctrina Augustiniana eadem veritas manifestatur. 263
§. IV.

Index Titulorum Tomi Primi.

§. IV. Mens D. Thomae aperitur. 264
Art. II. Rationibus Theologicis, efficacia divinorum Decretorum demonstratur. 265
§. I. Efficacia divinorum decretorum ex orationibus Ecclesiae, & promissionibus Dei, demonstratur. ibid.
§. II. Divinorum decretorum efficacia ostenditur ex intractabilitate hujus questionis, cur vocatio, & gratia Dei in uno sit efficax, non vero in altero? 266
§. III. Divina decreta esse ex se & ab intrinseco efficacia, probatur ex verbis Apostoli I. ad Corinth. 4. Quis enim te discernerit? 267
Art. III. Absurda & inconvenientibus, decreta indifferentia exploduntur. 269
§. I. Decretum indifferentes subtrahit a Deo rationem causa prima, respectu determinationis libera nostra voluntatis. ibid.
§. II. Alia inconvenientia exponuntur, 270
§. III. Alia inconvenientia recensentur. 272
§. IV. Aliud inconvenientis breviter exponitur, 273
Art. IV. Convelluntur fundamenta adversae sententiae. ibidem.
§. I. Adversariorum fundamenta exponuntur. 274
§. II. Eadem absurda & inconvenientia, olim a Fausto & Massiliensis, contra doctrinam Divi Augustini objecta, ibidem.
Art. V. Ex doctrina D. Augustini & S. Thomae solvuntur argumenta articulo precedenti proposita. 275
§. I. Solvitur primum argumentum. ibid.
§. II. Alia argumenta solvuntur. 277
§. III. Ultimum argumentum diluitur. 278
Art. VI. Alia argumenta solvuntur. ibid.
§. I. Solvitur argumentum desumptum ex inexcusabilitate peccatorum in die iudicii. ibid.
§. II. Faria instantia proponuntur & solvuntur. 280
§. III. Carolinae praecedentis doctrina. 281
§. IV. Exponitur quaedam testimonia Divi Augustini & Sancti Thomae, quae videntur favore Adversariorum sententiae. ibid.
Artic. VII. An divinorum decretorum efficacia, ad statum innocentiae Angelorum & hominum extendenda sit? 283
§. I. Mens Augustini aperitur. ibid.
§. II. Ostenditur Sanctum Augustinum necessitatem efficaciae Dei mentionis, etiam pro actibus naturalibus, agnoscere. 284
§. III. Ex tribus Augustini Discipulis eadem veritas demonstratur. ibid.
§. IV. Quatuor rationes a priori. 285
§. V. Variis absurdis & inconvenientibus, sententia Jansenii refellitur. 286
§. VI. Convelluntur praecipua fundamenta Jansenii. 287
Disp. VI. De amore Dei, & aliis divinae voluntatis affectibus. 289
Art. I. An Deo cum proprietate competat amor, & non solum gaudium sua bonitatis? ibid.
§. I. Proponitur ratio dubitandi eujusdam Recentioris, & conclusio affirmativa statuitur. ibid.
§. II. Solvuntur objectiones. ibid.
Artic. II. An in Deo sit desiderium in ordine ad bona extrinseca? 290
§. I. Refruntur sententiae, & vera eligitur. ibid.
§. II. Solvuntur objectiones. 291
Art. III. An alii affectus voluntatis humanae, proprie, vel solum metaphoricè Deo conveniant. ibid.
§. I. Demonstratur odium & iram non convenire Deo proprie, sed tantum metaphoricè. ibid.
§. II. Solvuntur objectiones. 292
Disp. VII. De justitia, & misericordia Dei. 293
Art. I. Quae justitia formaliter Deo conveniat? ibid.
§. I. Praemittuntur quae apud omnes sunt certa, & referuntur sententiae. ibid.
§. II. Statuitur prima conclusio. 294
§. III. Alia difficultas resolvitur, & dari in Deo justitiam distributivam, & vindictivam, breviter demonstratur. 295
§. IV. Praecipua objectiones solvuntur. 296
Art. II. De misericordia Dei. 297
§. I. Utrum misericordia competat Deo formaliter? ibid.
§. II. Corollaria notata a signa. ibid.
Disp. VIII. De Providentia Dei. 299
Art. I. An in Deo sit necessario ponenda Providentia, & ad quae illa se extendat? ibid.
§. I. Ostenditur perfectam esse in Deo rerum creaturarum providentiam. ibid.
§. II. Demonstratur providentiam Dei esse perfectissimam, illamque ad singularia, etiam corruptibilia se extendere, & vilius etiam animalium numerum praedeterminare ac praedestinare. 300
§. III. Demonstratur divinam Providentiam, ad res humanas, liberas, & contingentes se extendere, nec tamen eorum libertatem aut contingentiam tollere. 301

§. IV. Impium fallacia & cavillationes contra divinam Providentiam evertuntur. ibid.
§. V. Alia objectio solvitur, & varia assignantur rationes, cur bonis & sanctis vitia mala & inferna nonnunquam accidant. 302
§. VI. Alia argumenta solvuntur. 303
§. VII. Solvitur alia objectio, & quomodo Divina Providentia, rerum contingentiam & libertatem non tollat, breviter declaratur. 304
§. VIII. Ultimum argumentum diluitur, & explicatur modus quo mali subiunguntur divina Providentia. ibid.
Art. II. An divina Providentia essentialiter consistat in actu intellectus aut voluntatis? 305
§. I. Quibusdam praemissis, referuntur sententiae. ibid.
§. II. Rejiciuntur tres prima sententiae, & quarta statuitur. ibidem.
§. III. Praecipua objectiones solvuntur. 306
Art. III. An ad rationem providentia sufficit ordinatio rerum in finem, vel etiam requiratur actualis ipsius finis consecutio? 307
Artic. IV. Corollaria praecedentis doctrinae. 308
Artic. V. An Deo sua infinita Providentia, omnes nostras bonas operationes ac aeterno praedestinatur, & praedeterminet? 309
§. I. Quibusdam praemissis, sententia affirmativa ut vera eligitur. ibid.
§. II. Quaedam Scripturae & SS. Patrum testimonia breviter exponuntur. ibid.
§. III. Celso S. Dionysii testimonium. 310
§. IV. Aliqua S. Augustini testimonia. ibid.
§. V. Auctoritas D. Thomae. 311
§. VI. Pracluditur aditus solita eversioni Adversariorum. ibidem.
§. VII. Rationes Theologicae. 312
§. VIII. Argumentum desumptum ex mysterio incarnationis. ibidem.
§. IX. Exponuntur quaedam Scripturae & Sanctorum Patrum testimonia quae abiciuntur ab Adversariis. 313
§. X. Corollaria praecedentis doctrinae. 314
Art. VI. An peccata ita subsint divina Providentia, ut etiam subiungantur ejus consilio? 315
§. I. Praemittuntur quaedam apud omnes est certum. ibid.
§. II. Lutheri & Calvinii errores referuntur. 316
§. III. Primum error Calvinii refellitur. ibid.
§. IV. Explicatur secundus error Calvinii. 317
§. V. Sententia Thomistarum statuitur, & ex Scripturae probatur. 318
§. VI. Testimonia D. Augustini. 319
§. VII. Mens D. Thomae aperitur. 320
§. VIII. Ratio fundamentalis nostrae conclusionis expenditur. 320
§. IX. Solvuntur objectiones. ibid.
§. X. Concordia Sanctitatis divina cum decreto praedeterminante, & physica praedeterminante ad materiale peccati. 322
§. XI. Solvuntur objectiones. 325
Disp. IX. De concordia libertatis creatae cum decreto praedeterminante & physica praedeterminante. 326
Artic. I. Quae indifferentia sit de ratione libertatis creatae? ibidem.
§. I. Quibus praemissis difficultas resolvitur. ibid.
§. II. Solvuntur objectiones. 328
Art. II. Quae sit radix & origo libertatis creatae. 329
§. I. Prima libertatis radix explicatur. ibid.
§. II. Ostenditur hanc D. Thomae doctrinam ab ipso Ecclesiae capite & Apostolorum Principe, primitivè esse derivatam. 330
§. III. Altera libertatis radix detegitur. ibid.
§. IV. Solvuntur argumenta in contrarium. 331
Art. IV. Explicatur celestis & perantiqua distinctio sensus compositi & divisi. 332
§. V. An divina praedestinationes, seu decreta ab intrinseco efficacia, quae a Thomistis praedeterminantia appellantur, libertatem tollant aut ledant? 334
§. I. Quibusdam praemissis difficultas resolvitur. ibid.
§. II. Statuitur secunda conclusio. 335
§. III. Stabilitur certis conclusio. 336
Art. VI. Convelluntur fundamenta adversae sententiae. ibidem.
§. I. Primum Adversariorum fundamentum evertitur. ibid.
§. II. Eujusdam recentioris argumenta solvuntur. 338
Art. VII. An omnis suspensio antecedens, seu ex libera nostra voluntatis electione non descendens destruat arbitrii libertatem? 340
§. I. Pars negativa statuitur & testimonii Conciliorum & SS. Patrum firmatur. ibid.
§. II. Ratio fundamentalis exponitur. 341
§. III. Diluuntur argumenta P. Annati, & mens ac doctrina Anselmi, de duplici necessitate antecedente & consequente, explicatur. 342

Index Titulorum Tomi Primi.

§. IV. Aliud ejusdem Annati argumentum dissolvitur. 344
§. V. Alia diversa sententia argumenta diluuntur. 346
§. VI. Aliud argumentum solvitur. 348
§. VII. Individui solvantur, quae Thomistis solent imponere Adversariis. 349
Apologia Thomistarum, seu Calvinismi, & Jansenismi de-pulsi. 350
Art. I. Thomisti ab Adversariis defensi & vindicati ab errore Calvinii. 351
Art. II. Pulsant Adversario aperiunt Thomisti & assignant perita discrimina. 353
Art. III. Aliud discrimen a Patre Lomas adductum, rec-fertur, & ab Adversariis censura & impugnatione vindi-catur. 357
Art. IV. Corollaria seu illationes praecedentis doctrinae. ibid.
Art. V. Responsio ad testimonia Calvinistarum ab Adversariis objecta. 358
Art. VI. Qua ex Catholicorum testimoniis Adversarius ob-jicit, breviter diluuntur. 361
Art. VII. Altera Accusatio Calvinismi a lesa Sanctitate Dei, ex praedestinatione actus peccaminosi, & concursu ad illum, breviter depellitur ac profigatur. 364
Art. VIII. Depulsi Jansenismi. 367
Art. IX. Ex Adversariorum testimoniis ostenditur, doctrinam Thomistarum, nihil habere cum Janseniana commu-ni. 369
Art. X. Quinque Propositiones a Summo Pontifice Innocentio X. damnatae iuxta doctrinam D. Thomae. 370

Finis Indicis Titulorum Tomi Primi.

Handwritten notes and bleed-through from the reverse side of the page, including names like 'Sebastianus...' and 'Andrea...'.

Registato in Libro a Carlo... al Negro...
Registato al Magister Eccell. contro la Bessertina li 11.
Maggio 1721 in Libro a Carlo...

NOI RIFORMATORI

Dello Studio di Padova

AVendo veduto per la Fede di Revisione ed Approvazione del P. F. Filippo Rosa Lanzi, Inquisitor Generale del Santo Officio di Venezia, nel Libro intitolato *Clypeus Theologiae Thomisticae Auct. Joann. Baptista Goner, &c. Tomi 5, Stamp.* non v'esser cosa alcuna contro la Santa Fede Cattolica, e parimente per Attestato del Segretario Nostro niente contro Principi, e buoni costumi; concediamo Licenza agli Eredi Baglioni Stampatori di Venezia, che possa essere stampato, osservando gli ordini in materia di Stampe, e presentando le solite Copie alle Pubbliche Librerie di Venezia, e di Padova.

Dat. li 8. Maggio 1771.

(Sebastian Zustinian Rif.

(Andrea Tron Caval. Rif.

(Sebastian Foscarini Caval. Rif.

Registrato in Libro a Carte 65. al Num. 538.

Davidde Marchesini Segretario.

Registrato al Magistrato Eccell. contro la Bestemmia li 15. Maggio 1771. in Libro a Carte 17.

Andrea Grattarol Segretario.

DISPUTATIO PROÆMIALIS.

DE NATURA ET QUALITATIBUS THEOLOGICÆ.

Ad questionem 1. Dicit Thomæ.

UM Theologia sit scientia Architectonica, omnium sapientia, & habeat non solum rationem scientiæ, sed etiam sapientiæ, ut infra dicemus: ad illam pertinet, non solum suum objectum, sed etiam seipsam, suamque essentiam, & proprietates contemplari. Unde priusquam de Deo, ejusque existentia, unitate, natura, & attributis disputemus, quædam circa naturam, & qualitates Theologiæ, breviter hic præmittenda sunt. Locum enim morem, & consuetudinem, nequaquam imitandum putamus, qui parum attendentes, quam late pateat divini sapientiæ domus, quam perambulandum suscipimus, tandem in ejus atrio & vestibulo immorantur, ut prælatiis, & prolegomenis, vix finem faciant. His ergo prætermittis, sit

ARTICULUS I.

An Theologia sit vere & propria scientia?

§. I.

Præmittenda ad resolutionem questionis.

Notandum primo Theologiam, juxta vocis etymologiam, idem esse, ac rationem, seu considerationem, vel sermonem de Deo, & rebus divinis, ut notat D. Augustinus lib. 8. de Civit. cap. 1. Unde cum de Deo, rebusque divinis, dupliciter sermo vel consideratio esse possit; nimirum vel ex discursu rationis naturalis, vel ex lumine divini revelationis, duplex etiam solet distingui Theologia: Una naturalis, quæ *Metaphysica* appellatur; & alia supernaturalis, & Christiana, quæ ex principiis revelatis, suas deducit conclusiones, & quam D. Thom. hic, *Sacram Doctrinam*, appellat; & de hac solum nobis in presenti est sermo.

Notandum secundo, Theologiam proprie dictam, de qua hic agimus, dividi primo in Theologiam incretam, quæ est in Deo; & creatam, quæ in creaturis rationalibus, Angelis scilicet, & hominibus, reperitur. Secundo Theologiam creatam, subdividi in Theologiam eorum qui sunt in via, quæ ex principiis fidei suas infert conclusiones; & eorum qui sunt in patria, quæ ex principiis clare cognitis, & per Dei visionem manifestatis, easdem veritates & conclusiones deducit. Tertio Theologia viatorum dividitur in acquisitam, quæ studio ac diligentia humana comparatur, & iniutam, quæ a Deo immediate infunditur; qualis fuit in Prophetis, & Apostolis, aliisque Sanctis *Sanctis*, id est a Deo immediate edotis. Denique utraque Theologia iterum dividitur in Positivam, quæ in fiori tholo, modo oratorio sacras litteras, & mysteria fidei exponit, & Scholasticam, quæ artificiosa methodo, & syllogistica rerum divinarum notitiam tradit. Et hæc rursus subdividi potest in speculativam, quæ tota sistit in contemplatione veritatis, & mysteriorum fidei; & moralem, quæ versatur in directione actuum humanorum, sive in resolvendis casibus conscientie. Quibus addunt alii Theologiam mysticam, quæ est notitia divinarum, in oratione & contemplatione, modo supernaturali comparata; qualis fuit in Sancta Catharina Senensi, Birgitta, Theresia, & aliis Sanctis, ac præcipue, & excellentissime, in *Theol. Goner Tom. I.*

Angelico nostro Præceptore, qui in omni Theologia genere excellit, ut discrete declarant RR. PP. Carmelites Discreti, egregia illa oratione exhortatoria, quam primo tomo sui curius Theologici præfixerunt, ubi dicunt: *Angelicam Magistrum inter omnes alios Ecclesiæ Doctores, universalem Theologiam, nimirum scholasticam, moralem, positivam, mysticam, & contemplativam, fuisse variegatam, & quæ Josephum inter duodecim fratres penultimum, & quæ Josephum, a parente Jacob, pro nimio ejus amore, decoratum præfere.*

Notandum tertio ex Aristotele 6. Ethic. cap. 3. & D. Thoma 1. 2. quæst. 57. quinque tantum esse virtutes intellectuales: scilicet habitum primorum principiorum, qui dicitur intellectus, & versatur circa prima principia, immediate nota: sapientiam, quæ est notitia rerum divinarum per altissimas causas; scientiam, quæ est notitia per demonstrationem acquisita: prudentiam, quæ definitur habitus cum vera ratione activus; seu dirigens honestatem morum; & artem, quæ est habitus cum vera ratione effectivus, seu prescribens modum rei alicujus efficiendæ.

Notandum quarto: quod sicut aliquis potest esse vere & substantialiter homo, quamvis non sit perfectus homo; ut constat in puero, qui vere & proprie participat naturam humanam, quamvis non sit homo perfectus, eo quod non habeat usum rationis, nec exercitium libertatis: Ita similiter aliquis habitus moralis, aut intellectualis, potest esse vere & substantialiter virtus, aut scientia, quamvis non sit perfecta virtus, aut perfecta scientia; quia ratione subiecti in quo est, non habet suum statum perfectum & connaturalem. His præsuppositis, sit

§. II.

Conclusio affirmativa statuitur.

Dico igitur, Theologiam, etiam prout est in nobis viatoribus, esse vere, proprie, & substantialiter scientiam; licet defectu evidentie actualis, quæ caret in hoc statu, non sit perfecta scientia, sed in statu imperfecto & præternaturali. Ita communiter docent Thomistæ, cum S. Doctore hic art. 2. & in 1. sent. dist. 1. qu. 1. artic. 4. & opusc. 70. q. 2. art. 2. contra Valentiam, Vasquez, aliosque modernos, contententes illam non esse vere, & substantialiter scientiam, sed habitum quemdam innominatum, medium inter scientiam & fidem.

Probatur primo conclusio: Theologia, etiam prout est in nobis viatoribus, vere & proprie est virtus intellectualis. Sed non potest pertinere ad aliam, ex quinque ab Aristotele, & D. Thoma assignatis in tertio notabili, quam ad scientiam, vel sapientiam: Ergo Theologia est vere & proprie scientia, vel sapientia, quæ ut infra dicemus, est perfectissima species scientiæ. Minor constat: cum enim Theologia sit discursiva, non potest pertinere ad habitum primorum principiorum, qui attingit veritates immediate & sine discursu. Non potest etiam esse prudentia, vel ars; cum non pertineat ad intellectum practicum, sed speculativum, neque versetur circa agibilia, & factibilia; cum experientia satis constat, omnem Theologum non esse virum prudentem, aut peritum artificem: ergo solum potest pertinere ad scientiam vel sapientiam. Major autem probatur dupliciter. Primo quia Theologia est habitus intellectus, infallibiliter inclinans ad verum: ergo & virtus intellectualis. Consequentia patet: nam per hoc distinguitur

DISPU.